

РЕШЕНИЕ НА СЪДА

19 юни 1973 година¹

„Contributo ente nazionale per la cellulosa e per la carta”

По дело 77/72

с предмет преюдициално запитване, отправено до Съда на ЕО на основание член 177 от Договора за ЕИО от страна на Pretore de Conegliano (Италия) по производството, висящо пред този съд, между

Carmine Capolongo, собственик на едноименно предприятие на Bassano del Grappa,

ищец в главното производство,

и

Azienda Agricola Maya, Pieve de Soligo,

ответник по главното дело,

относно тълкуването на членове 13, 30, 86 и 92 от Договора за създаване на Европейската икономическа общност,

СЪДЪТ,

в състав: г-н R. Lecourt,, председател, г-н R. Monaco и г-н P. Pescatore, председатели на състав, г-н A. M. Donner (докладчик), г-н H. Kutscher, г-н C. Ó Dálaigh и г-н M. Sørensen, съдии,

генерален адвокат: г-н K. Roemer,

секретар: г-н A. Van Houtte,

постанови настоящото

Решение

1. С Определение от 20 ноември 1972 г., получено в секретариата на Съда на 27 ноември 1972 г., Pretore de Conegliano отправя няколко въпроса по член 177 от Договора за ЕИО относно тълкуването на член 92, параграф 1, член 13, параграф 2, член 30 и член 86 от Договора.

2. От документите по делото личи, че, тъй като спорната фактура е съдържала, под формата на обяснение на точка „Мито ENCC” (Ente Nazionale per la Cellulosa e per la Carta), думите „Мито ENCC, наложено върху стойността на описаните по-горе продукти с произход от Федерална република Германия”, Pretore отправя тези въпроси,

¹ Език на производството: италиански.

като счита, че става дума за финансово плащане, наложено върху опаковки при вноса им в Италия от държава-членка.

3. Pretore счита за необходимо да се даде отговор на следните въпроси: дали спорното мито трябва да се счита за такса с равностоеен на мито ефект по смисъла на член 13, параграф 2 от Договора; дали забраната за предоставяне на помощи, включена в член 92, параграф 1 от Договора, трябва да се счита за пряко приложима; дали събирането на специални мита върху вносните продукти, внесени от други държави-членки, може да представлява мярка с ефект, равностоеен на количествено ограничение върху вноса, която е забранена от член 30 от Договора; и последно – дали използването на приходите от наложеното мито върху вноса на стоки от други държави-членки за финансиране на дейностите на публичноправен субект би могло да представлява нарушение на член 86 от Договора.

По първия и втория въпрос

4. С тези въпроси се пита дали разпоредбата на член 92, параграф 1 от Договора има преки последици във вътрешните правни системи на държавите-членки, на които страните по спора могат да се позоват пред националните съдилища.

5. За целите на тълкуването член 92, параграф 1, не може да се разглежда изолирано, а трябва да се обсъди в рамките на системата, изградена от членове 92 - 94.

6. Докато, за проекти, които въвеждат нови помощи или които изменят съществуващите такива, последното изречение на член 93, параграф 3, установява процедурни критерии, които могат да бъдат оценявани от националния съд, същото не е валидно за съществуващите системи за помощи по член 93, параграф 1.

По отношение на тези помощи разпоредбите на член 92, параграф 1, са предназначени да породят в правните системи на държавите-членки такъв ефект, че правните субекти да могат да се позовават на тях пред националните съдилища, доколкото са били въплътени в конкретна форма в акт с общо приложение, както е предвидено в член 94, или в решения за специални случаи, предвидени в член 93, параграф 2.

По третия въпрос

7. Пита се дали събирането на финансово плащане на базата на процент, изчислен въз основа на стойността на продукта, внесен от друга държава-членка, представлява нарушение на член 13, параграф 2 от Договора или на друга негова норма, която забранява специално данъчно облагане при вноса от другите държави-членки.

8. При липсата на точна информация относно целите, характера и начините на събиране на спорното мито, трябва да се посочи, че при упражняване на правомощията, предоставени му от член 177, Съдът, принуден да се ограничи до тълкуване на въпросните норми на правото на Общността, не може да обсъжда правните актове и разпоредбите на националното право, рискува да отговори неизчерпателно предвид обстоятелствата по делото.

9. Член 13, параграф 1 предвижда, че митата върху вноса, приложими между държавите-членки към датата на влизане в сила на Договора, трябва прогресивно да бъдат премахнати през преходния период в съответствие с членове 14 и 15.

Членове 14 и 15 съдържат необходимите за тази цел разпоредби, така че в края на преходния период да бъдат премахнати всички мита върху вноса между държавите-членки.

Член 13, параграф 2 допълва член 13, параграф 1 като постановява, че таксите с равностоен на вносно мито ефект, които са в сила между държавите-членки, прогресивно трябва да бъдат премахнати през преходния период.

10. И така, разпоредбите относно премахването на митата между държавите-членки, които формират глава 1, озаглавена „Митнически съюз”, раздел 1 са предназначени да осигурят постигането на целта, поставена от член 9 от Договора, до края на преходния период.

Въпреки че подобни разпоредби предвиждат някои корекции и отклонения, които са допустими през срока на преходния период, от формулировката на такива закони и такси трябва да е ясно, че при всички случаи те ще бъдат изцяло отменени до края на преходния период.

11. Член 13, параграф 2, следователно, съдържа ясна и конкретна забрана за всички такси с равностоен на мито ефект, както и за събирането на такива такси, считано от края на преходния период, без да предвижда уговорка, позволяваща на държавите-членки да поставят изпълнението на забраната в зависимост от актове на вътрешното право с положително действие или от намеса на институциите на Общността.

По своето естество тази забрана може да произведе преки последици в правоотношенията между държавите-членки и лицата, които попадат под тяхната юрисдикция.

12. Тя е насочена към всяка такса, изискуема в момента или на основание внос, която се налага конкретно върху вносен продукт, но не и върху подобен вътрешен такъв, чийто резултат има същите рестриктивни последици за свободното движение на стоки като мито, променяйки цената на въпросния продукт.

Дори и парични вземания, предназначени да финансират дейността на публичноправен субект могат да представляват такси с равностоен ефект по смисъла на член 13, параграф 2 от Договора.

От друга страна финансовите плащания, които са част от общата система на вътрешно данъчно облагане, прилагана систематично към вътрешните и вносните продукти според едни и същи критерии, не могат да се считат за такси с равностоен ефект.

13. При тълкуването на понятието „такси с равностоен на мито ефект върху вноса”, предназначението на събраните финансови плащания трябва да бъде взето предвид.

На практика, от това, че подобно финансово плащане е предназначено изключително да подпомага дейности, които специално благоприятстват облагани вътрешни продукти, може да следва, че общото вземане, събирано според същите критерии върху вносните

продукти и вътрешните продукти, може все пак да съставлява нетна допълнителна данъчна тежест за първите, а за последните само прихващане срещу получени преди това облаги или помощи.

14. Следователно, мито в рамките на общата система на данъчно облагане, прилагана систематично по отношение на националните и вносните продукти, при спазването на едни и същи критерии, може да представлява такса с равностоеен на мито ефект върху вноса, когато тази вноса е предназначена изключително за подпомагане на дейности, които конкретно облагодетелстват облаганя вътрешен продукт.

По четвъртия и петия въпрос

15. Доколкото тези въпроси очевидно имат допълващ характер, изложените по-горе съображения правят тяхното по-нататъшно обсъждане излишно.

По съдебните разноски

16. Разноските, направени от италианското правителство и от Комисията на Европейските общности, които представиха становища пред Съда, не подлежат на възстановяване, а с оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред националния съд, последният следва да се произнесе по съдебните разноски.

По изложените съображения:

като взе предвид процесуалните документи;

след като изслуша доклада на докладчика;

след като изслуша устните становища на ищеца по главното производство, италианското правителство и Комисията на Европейските общности;

след като изслуша заключението на генералният адвокат;

като взе предвид Договора за създаване на Европейската икономическа общност, и по-специално членове 13, 14, 15, 92, 93 и 94;

като взе предвид Протокола за статута на Съда на Европейската икономическа общност, и по-специално член 20;

като взе предвид Процедурния правилник на Съда на Европейските общности;

Съдът,

в отговор на въпросите, отправени му от страна на Pretore de Conegliano с Определение от 20 ноември 1972 г., реши:

Мито, което попада в рамките на общата система на данъчно облагане, прилагана систематично по отношение на национални и вносни продукти, при спазването на едни и същи критерии, може да представлява такса с равностоеен на мито ефект върху вноса,

когато това мито е предназначено изключително за подпомагане на дейности, които конкретно облагодетелстват облагания вътрешен продукт.

Подписи

Произнесено в открито съдебно заседание в Люксембург на 19 юни 1973 година.

Подписи